

Traditionen og saa ind paa en ny Vej, vil jeg dog tillade mig at bemærke, at vi have ingen Tradition for en provisorisk Finantslov, thi en saadan have vi jo ikke tidligere haft paa den Maade, hvorpaa den nuværende provisoriske Finantslov er bleven staaende; altsaa, der kan ikke her være Tale om nogen Krænkelse af Traditionen. Jeg skulde ogsaa gjerne være gaaet med til den Fremgangsmaade, der har været den sædvanlige med Hensyn til de stillede Poster paa de tidligere Statsregnskaber, dersom jeg kunde indse, at det havde den mindste praktiske Betydning. Men jeg vil tillade mig at spørge: Hvad hjælper det, at vi give Statsrevisorerne paany i Grunde at forlange disse Poster oplyste, naar vi have denne Regjerings udtrykkelige Udtalelse om, at den ikke kan eller vil give saadanne? Jeg antager, at det vil være ganske unyttigt. Men nu maa vi jo huske paa, at det Ministerium, vi nu have, i det Væsentlige for Storstedelen bestaar af de samme Mænd, der have Ansvar for at have udgivet Loven af 12te April 1877. (Modsigelse). Ja, der er foregaaet Modifikation i det; det er ganske rigtigt; men jeg siger, at Møltallet og navnlig Ministeriets Chef dog er den samme, og altsaa mener jeg, at, hvis der skulde komme Noget ud af en saadan ny Behandling fra Statsrevisorerne Side, saa maatte det da tænkes saaledes, at denne Statsrevision maatte stille sit Krav til den nuværende Regjering, thi jeg maa dog spørge, hvorledes skulde en kommende Regjering tilstrækkelig kunne oplyse, hvad der havde bevæget sig hos det nuværende Ministerium, dengang det udgav denne Lov, og hvorvidt det har troet at kunne bevilge en eller anden Post netop saaledes, som den har gjort, og hvorefter Statsregnskabet har faaet sin Skikkelse. Derfor er det, jeg siger, at jeg anser den nævnte sædvanlige Fremgangsmaade for aldeles upraktisk og ikke engang nyttig, og det er derfor, at jeg har troet, det er rigtigst at gaa den Vej, jeg her har foreslaaet, nemlig at beholde Sagen i den Stilling, den nu engang har med Hensyn til Spørgsmaalet om Ansvar, aldeles uforandret, og til Afgjørelse paa det eneste Sted, hvor jeg kunde tænke mig, at en Afgjørelse kunde komme til at foreligge. Derfor kan jeg ikke billige den Betragtningssmaade af den ærede Ordsrør (Alberti), at her skulde være stillet nogen Afgjørelse fra Traditionen. Det er jo en Selvfølge, at jeg ikke havde stillet Forslaget, hvis jeg ikke havde troet, at det var gavnligt for begge de ved forrige Behandling stridende Parter at faae det vedtaget; det maa imidlertid enhver af de Herrer selv bedst vide, hvad der for ham er det Gavnligste. Jeg kan godt forstaa den Indstilling, som Thinget sidst vedtog, jeg kan godt forstaa, at deri er den provisoriske Finantslov ubekjendt som Hjemmel for Statsregnskabet, og jeg antager forresten ogsaa, at Befolkningen meget let vil kunne bringes til at forstaa det; (Mod-

sigelse af Berg). Jeg tror dog, at jeg kan gjøre fornuftige Menninger begribeligt, hvad der forstaaes derved; man vil dog ikke forlange, at jeg skal kunne gjøre det begribeligt for de Ufornuftige. Jeg kan altsaa slet ikke se, at der ster nogen Stade ligeoverfor Befolkningen ved at blive staaende ved de Bestemmelser, Thinget sidst vedtog; men jeg antager det for gavnligt med Hensyn til de saa let opblusende Stridigheder mellem de forskellige Parter, om man vedtog Endringsforslaget, og derfor fastholder jeg det fremdeles.

Boffen: Som Medlem af Udvalget ønsker jeg at ledsage denne Sag blot med et Par Bemærkninger, som nærmest skulle gaa ud paa at paapege de enkelte Hovedstadier i denne Forhandlings Gang, forat man bedre kan se, hvad det er, det egentlig dreier sig om i Dieblisset. Jeg skal tillade mig at minde om, at det Hele hidrører fra den Opsordring, som blev rettet af de to Statsrevisorer til den høitærede Finantsminister om i sin Tid at udfille samtlige de Poster, som skulde have Hjemmel i en ikke af Rigsdagen vedtagen Bevillingslov, og da den meget ærede Finantsminister fra sin Side ikke vilde gaa ind paa en saadan Opsordring, indstillede disse tvende Statsrevisorer, at det paagjældende Statsregnskab i det Hele ikke kunde påføres i Genhold til den dem givne Instru, idet de forøvrigt ikke tilspiede noget Motiv til deres Indstilling. Det synes nemlig ikke at ligge naturligt for Statsrevisorerne i deres Indstilling at motivere, hvorfor de have gjort en saadan Indstilling. Denne Indstilling kom jo til Behandling her ijsor, og endstjændt Enhver maatte være paa det Rene med, hvilket Motiv der var Indstillingen, nemlig det Motiv, at der i en Del af det paagjældende Finantsaar er benyttet en foreløbig Lov som Hjemmel for Bevillingerne, mødte den imidlertid Modstand fra en Side, som ønskede, at dette speciell Forhold skulde særlig fremdrages som den eneste Gjenstand for Thingets Beslutning med Hensyn til det paagjældende Statsregnskab. Naar man fremdrog dette som det eneste Indstillingspunkt og forøvrigt godkjendte Statsregnskabet for det paagjældende Finantsaar, vilde denne Vedtagelse af Thinget komme til at indeholde en Desavouering af de paagjældende Statsrevisorer med Hensyn til de Skridt, som de havde foretaget overfor Finantsministeren. Thi det var det, som oprindeligt havde formelt foranlediget denne Indstilling, hvortil de vare komne, og naar hele denne Indstilling forkastedes, vilde deri med det Samme ligge en Udtalelse af Thinget om, at Statsrevisorerne ikke havde været berettigede til at udfille saadanne enkelte Poster af Statsregnskabet, som de havde forlangt udfille. Det er derfor naturligt, at man ijsor her i Thinget fastholdt den Indstilling, som kom fra Statsrevisorerne, at man ikke alene ikke vilde desavouere deres Stilling, men tillige